

Одним з перспективних шляхів активізації зовнішньоекономічної діяльності на підприємстві з точки зору перспективи є розробка стратегій розвитку підприємства за умови застосування різних методів, наприклад, SWOT-аналізу.

Отже, основними цілями, з якими підприємства виходять на зовнішні ринки, є максимізація прибутку за рахунок більшого обсягу продажу товарів і послуг на зовнішньому ринку та забезпечення довгострокового успішного збуту і, відповідно, економічного зростання. Після того, як підприємство вирішило займатися збутом продукції в тій чи іншій країні, воно повинно обрати стратегію виходу на обраний ринок.

Список використаних джерел:

1. Маркетинг у галузях і сферах діяльності : навч. посіб. / ред. Буднікевич І. М. – К. : Центр учбової літератури, 2013. – 536 с.
2. Маркетинг : навч. посіб. / В. В. Липчук, Р. П. Дудяк, С. Я. Бугіль, Я. С. Янишин. – Львів:” Магнолія 2006”, 2012. – 456 с.
3. Дідківський М.І. Зовнішньоекономічна діяльність підприємства. Навчальний посібник / Дідківський М. І. – К.: Знання, 2006. – 462 с.
4. Свідерська А. В. Управління ризиками зовнішньоекономічної діяльності підприємства: дис.. канд. екон. наук: 08.00.04 / А. В. Свідерська. – Хмельницький: ХНУ, 2016. – 290 с.
5. Конєв С. Критерії та основні способи виходу вітчизняних підприємств на міжнародний ринок за сучасних умов функціонування / С. Конєв // Економічний аналіз. – 2012. – Т. 10 (3). – С. 297–300.
6. Ковтун Е. О. Удосконалення організації зовнішньоекономічної діяльності на підприємстві [Електронний ресурс] / Е. О. Ковтун, В. О. Зубар, О. М. Шкарапута. – Режим доступу: http://www.rusnauka.com/2_KAND_2011/Economics/77855.doc.htm.

Животок Е.Б., Романко А.Ю.

студенти,

Київський національний університет технологій та дизайну

ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ПРОТИДІЇ ТЕРОРИЗМУ У ДІЯЛЬНОСТІ АВІАКОМПАНІЇ З МЕТОЮ ЗМІЦНЕННЯ РІВНЯ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ

Сучасний етап науково-технічного прогресу значно посилив потребу в раціональному управлінні економічною безпекою організації та відповідно у висококваліфікованих спеціалістах в галузі організації та управління. Для ринкової економіки характерна управлінська модель, яка спирається на розвинені ринкові відносини і ринкову інфраструктуру, вона дістала назву менеджмент.

Загальна система управління є, по-перше, теорією управління виробництвом, а, по-друге, практикою управлінської діяльності. Як економічна теорія управління вивчає систему організаційних відносин впливу

на діяльність. Досліджуються такі аспекти управління, як організація діяльності організації, використання робочої сили, стимули та умови праці, інженерно-економічні рішення тощо, практичний менеджмент – функціональна реалізація вимог його в діяльності організації.

Економічна безпека організації – це такий стан ресурсів та підприємницьких можливостей, за якого гарантується найефективніше їхнє використання для забезпечення стабільного функціонування та динамічного науково-технічного та соціального розвитку, запобігання внутрішнім і зовнішнім негативним впливам (загрозам) [1].

Головне завдання управління економічною безпекою полягає в оперативному виробленні таких рішень, які дозволили б досягти бажаного результату при мінімальних додаткових коштах і при мінімальних негативних наслідках. Це можливо на основі підготовки спеціальної системи менеджменту кризових ситуацій.

Сучасна організація знаходиться в умовах безперервної зміни зовнішнього середовища та його існування. Ця нестабільність вимагає від господарюючих суб'єктів постійної адаптації, зокрема пошуку нових і вдосконалення вже відомих засобів забезпечення системи економічної безпеки задля досягнення економічних і соціальних цілей діяльності організації.

Серед проблем, що постають перед організаціями на шляху до досягнення прийнятного рівня економічної безпеки, існують наступні:

1. Переважність використання реактивного підходу, тобто очікування негативного впливу загрози і вже подальші заходи щодо ліквідації наслідків замість передчасного аналізу можливих шляхів уникнення цього впливу.

2. Необхідність підвищення якості збору інформації не лише про конкурентів, але й про стан власної діяльності, що включає першочерговість визначення цілей і стратегії організації.

3. Недостатнє застосування аналізу витрат організації на економічну безпеку.

4. Нехтування наявними можливостями організації і спрямування всієї системи економічної безпеки на роботу із загрозами.

5. Недосконалість законодавчої бази з даного питання, відсутність чіткого визначення прав і обов'язків підприємств і держави в цій сфері, що призводить до використання неправомірних заходів і байдужості держави або неможливості її впливу [2].

Отже, тероризм у визначенні рівня економічної безпеки – це систематичне використання крайнього насильства та загрози насильства для досягнення публічних та соціальних цілей. Терористичний акт демонструє суспільству безсилля влади; створює прецеденти активної непокори та силового протистояння владі; активізує опозиційні владі сили та настрої; наносить шкоду економіці, знижує інвестиційну привабливість країни, псує її імідж, знижує потік міжнародних туристів; підштовхує країну до радикалізації політичного курсу [3].

Аналіз сучасної динаміки і тенденцій тероризму в цілому, а також багато чисельних його специфічних аспектів, дозволяють виокремити наступні категорії загроз:

– захоплення авіаційних транспортних засобів для утримання пасажирів у якості заручників.

– захоплення авіаційних транспортних засобів для переміщення. Метою є переміщення терористів з території, з якої виїзд для них заборонено, в інше географічне місце.

– захоплення авіаційних транспортних засобів для знищення. Об'єктом даної категорії виступає повітряне судно, яке виступає у якості засобу знищення задалегідь обраного наземного об'єкту.

– прямі дії проти авіаційних транспортних засобів. Метою є руйнування транспортного засобу у повітрі для здійснення матеріальної, політичної та психологічної шкоди.

– прямі дії проти наземної інфраструктури. Об'єктами цієї категорії терактів є наземна інфраструктура цивільної авіації з аналогічної метою.

– периферійні категорії, до яких відносяться використання авіаційного транспорту у якості непрямого об'єкту терористичної діяльності (мається на увазі приховане транзитне переміщення або терористів, або певних заборонених речовин, зброї у тому числі, використовуючи або легалізовані, або підлобні документи).

Тероризм і екстремізм в своїх різних проявах все більше загрожують безпеці багатьох країн та їх громадян, тягнуть за собою значні політичні, економічні і моральні втрати, здійснюють сильний психологічний тиск на великі маси людей, чим далі, тим більше забирають життя переважно мирних громадян.

Міжнародний тероризм набуває характеру однієї з глобальних проблем людства і загрожує світовому та внутрішньодержавному порядку, посягає на фундаментальні цінності людської цивілізації – право особистості на життя, свободу, власність. Проблема «повітряного тероризму» стає дуже актуальною у зв'язку з особливою вразливістю авіаційного транспорту, особливо у період глобалізації, невід'ємною складовою якої стала транспортна революція. Це потребує вдосконалення системи авіаційної безпеки та координації зусиль як міжнародних, так і регіональних організацій.

Нормативно-правова база, що прийнята в Україні поки недостатньо визначає превентивні заходи щодо попередження випадків повітряного тероризму, а також механізм взаємодії суб'єктів боротьби з тероризмом, а головне, не чітко визначені їх повноваження.

Вдосконалення системи власної безпеки на авіаційному транспорті потребує комплексного підходу, а саме:

– посилення жорсткості процедури придбання авіа-білетів, реєстрації та перевірка пасажирів;

– нарощування засобів технічного контролю та охорони об'єктів;

– формування ексклюзивної зони безпеки навколо аеропортів;

– професійна підготовка співробітників відомчих служб безпеки;

– налагодження системи заходів попередження терористичних актів;

– координація зусиль та розширення взаємодії органів державної авіації та силових структур держави.

На останнє треба відзначити, що необхідне вдосконалення міжнародного правового механізму протидії «повітряному тероризму» для повноцінної взаємодії як держав у процесі боротьби з цим явищем, так і зацікавлених професійних структур на міжнародному та регіональному рівнях.

Список використаних джерел:

1. Економіка підприємства / За ред. С.Ф. Покропивного – К.: КНЕУ, 2002. – 528 с.
2. Козаченко Г.В., Пономарьов В.П., Ляшенко О.М. Економічна безпека підприємства: сутність та механізм забезпечення: Монографія. – К: Лібра, 2003. – 280 с.
3. Горенштейн М. Терроризм – глобальная проблема современности. (Електронний ресурс) / М. Горенштейн. – Режим доступу: <http://www.proza.ru>

Ільків Л.А.

кандидат економічних наук, доцент,

Національний університет біоресурсів і природокористування України

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ МОЛОЧНОГО СКОТАРСТВА: ЕКОНОМІЧНИЙ АСПЕКТ

Забезпечення населення України молоком і молочними продуктами вітчизняного виробництва є актуальним питанням продовольчої безпеки. Виробництво молока цілком може бути прибутковим та конкурентоспроможним видом агробізнесу, однак цей процес є тривалим і потребує інвестиційних витрат. Передусім у реконструкцію приміщень ферм та якісне покращення породного складу молочного стада, а також модернізацію й оновлення доїльних систем та обладнання для оптимізованої годівлі тварин.

Розвиток молокопродуктового підкомплексу на перспективу має забезпечувати ефективність його функціонування. На регіональному рівні критерієм ефективності слід вважати ступінь використання виробничого потенціалу молочного підкомплексу і вплив його на рівень самозабезпечення молоком та молокопродуктами. На рівні підприємств критерій ефективності має відображати ступінь використання виробничого потенціалу підприємства через його окупність прибутком.

Недостатнє державне фінансування інноваційних програм і заходів з освоєння науково-технічних досягнень в окремих галузях сільського господарства, їх низька інвестиційна привабливість гальмують інноваційний розвиток. Все це пояснюється такими чинниками: складним фінансовим положенням; проблемами кадрового забезпечення; незбалансованим розвитком галузей агропромислового комплексу; відсутністю тісного взаємозв'язку держави і приватного бізнесу в галузі розвитку інновацій; недостатньою маркетинговою роботою наукових організацій; низьким